

2. Widukind om Haralds overgang til kristendommen

Den tyske munk Widukind af Corvey, der levede i 900-tallet, skrev "Saksernes historie", hvoraf følgende tekst er et uddrag.

Danerne var fra gammel tid kristne, men tjente ikke desto mindre afguderne efter hedningeskik. Nu hændte det en gang, at der ved et gilde, hvor kongen var tilstede, opstod en trætte (: strid) om dyrkelsen af guderne, idet danerne påstod, at Kristus var en gud, men at der også var andre guder, der var større end han, da de lod menneskene se langt større tegn og undere end Kristus. Herimod vidnede en klerk (:gejstlig), der nu har viet Gud sit liv, en biskop ved navn Poppo, at der var en eneste sand gud og fader og hans enbårne søn vor Herre Jesus Kristus og den Helligånd, medens afguderne var dæmoner og ikke guder. Kong Harald (: Blåtand 960-987), om hvem det siges, at han var ivrig efter at høre, men sendrægtig i at tale, spurgte ham nu, om han var villig til at bevise denne tro på sig selv, hvortil Poppo uden tøven svarede ja. Kongen lod så klerken sætte under opsyn til dagen efter, og da det var blevet morgen, lod han et stort, tungt stykke jern ophede og bød klerken bære det glødende jern for den katolske tro. Den Kristi bekender greb uden vaklen jernet og bar det så længe kongen bestemte, fremviste så sin hånd, der var uskadet, og overtlyede således alle om den katolske tros sandhed. Derover omvendte kongen sig, besluttede at ære Kristus alene som Gud og bød de folk, han herskede over, at forkaste afguderne, og han viste senere præsterne og Guds tjenere skyldig ære.

3. Adam af Bremen om Haralds overgang til kristendommen

Følgende tekst er et uddrag af Adam af Bremens "De hamburgske ærkebispers historie og Nordens beskrivelse", der er fra slutningen af 1000-tallet.

Så snart kong Otto (: den anden af Sachsen, tysk-romersk kejser 955-983) var blevet befriet for sine brødres efterstræbelser, gjorde han ret og retfærdighed for folkene. Da han derpå havde lagt næsten alle de riger, som var faldet fra efter Karls (: Karl den Store af Frankrig) død, ind under sit herredømme, greb han til våben mod danerne, som tidligere hans fader havde slået i krig. De pønsede på at føre krig og myrdede ved Hedeby Ottos udsendinge tilligemed markgreven samt udryddede hele sachserkolonien fuldstændig. For at hævne dette rykkede kongen (: Otto) straks med en hær ind i Danmark. Efter at have overskredet danernes grænsemærker, som i sin tid var blevet rejst ved Slesvig (: Dannevirke), hærgede han hele landet med ild og sværd (...)

Da han drog tilbage, gik Harald imod ham ved Slesvig og leverede ham slag. I dette kæmpede begge parter tappert, men sachserne gik af med sejren, og danerne måtte overvundne trække sig tilbage til skibene. Omsider kom man overens om fredsvilkårene; Harald underkastede sig Otto, modtog riget af ham og lovede at antage kristendommen. Umiddelbart efter lod Harald sig døbe sammen med sin hustru Gunhild og sin lille søn, som vor konge (: Otto) holdt over dåben og kaldte Svenotto.